

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1277/2024
17.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Лазаревић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу и промет арматура ПТТ „Арматуре“ а.д. Александровац, чији је пуномоћник Миломир Дамјановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 505/23 од 03.10.2023. године, у седници одржаној 17.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 505/23 од 03.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу П1 3/22 од 21.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се утврди да је ништаво решење о отказу уговора о раду бр. .. од 17.12.2019. године и да је тужиоцу незаконито престао радни однос код послодавца. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоца врати у радни однос на неодређено време и уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме тужилац није радио, као и исплати накнаду штете тужиоцу на име изгубљене нето зараде у појединачном месечном износу од по 60.240,00 динара почев од 01.01.2020. до 01.04.2021. године које је тужилац остварио у месецу који претходни месецу у коме је престао радни однос са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ зараде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка од 108.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 505/23 од 03.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. ЗПП, па је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог и обављао послове возача моторног возила. Решењем туженог бр. .. од 17.12.2019. године тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине предвиђене Колективним уговором туженог, због тога што је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца и радни однос тужиоца је престао 17.12.2019. године. У образложењу оспореног решења тужени је, између осталог навео, да је тужилац 08.07.2019. године у кругу туженог привредног друштва учинио радњу противправног присвајања имовине послодавца, предвиђену чланом 269. став 1. тачка 8. алинеја 18. Колективног уговора туженог, јер је код њега пословођа службе механичке обраде, на сугестију запослених, пронашао бургију коју је тужилац ставио у цеп и покушао да напусти просторију службе; да је будући да је тужилац порицао да је било шта ставио у цеп пословођа из тужиочевог цепа сам извукао бургију која је власништво туженог; као и да је тужилац дана 26.06.2019. године у току радног времена возећи службено возило туженог, фабрички аутобус, регистарске ознаке ..., учинио повреду радне дисциплине предвиђену чланом 269. став 1. тачка 4. Колективног уговора туженог јер је наведеног датума управљао фабричким аутобусом иако је имао 0,85 промила алкохола у крви што је утврђено након што је био алкотестиран од стране РС Министарства унутрашњих послова. Тужени је пре доношења оспореног решења упозорио тужиоца да су се стекли услови да му буде отказан уговор о раду, упозорењима од 13.11.2019. године и 16.10.2019. године. У односу на наводе из упозорења од 13.11.2019. године тужилац се изјаснио изјавом од 06.12.2019. године у којој је навео да је пре доласка на посао попио једно пиво и у односу на наводе из упозорења од 16.10.2019. године изјавом од 06.12.2019. године у којој је спорио тврдњу туженог да је покушао да присвоји две бургије. Наведени Колективни уговор туженог је Споразумом о продужетку рока важења Колективног уговора бр. 405 од 26.12.2017. године продужен за период од 3 године, до 26.01.2021. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења којим је тужиоцу отказан уговор о раду, захтев за враћање на рад, накнаду штете на име изгубљене нето зараде као и уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање.

Чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду који непоштује радну дисциплину и то: ако не

поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Колективним уговором туженог евидентираним под бројем 15/1 од 26.01.2015. године, чланом 269. ставом 1. прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, а нарочито због противправног присвајања имовине послодавца без обзира на вредност, као и омогућавања другим лицима да то чине (тачка 8. алинеја 18).

Тужиоцу је оспореним решењем отказан уговор о раду без изричитог навођења законске одредбе. Међутим, правна квалификација отказног разлога, везује се за чињенични опис радње запосленог која се подводи под одговарајући материјални пропис. У овом случају, чињенични опис радње садржи отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, којим је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, тужилац је повредио радну дисциплину код туженог послодавца, понашањем које је противно члану 269. став 1. тачка 8. алинеја 18. Колективног уговора туженог евидентираним под бројем 15/1 од 26.01.2015. године, с обзиром да је 08.07.2019. године у кругу туженог привредног друштва, пословођа службе механичке обраде на сугестију запослених, код тужиоца пронашао бургију коју је тужилац ставио у цеп и покушао да напусти просторију службе и да је пословођа из тужиоцевог цепа сам извукао бургију која је власништво туженог, будући да је тужилац порицао да је било шта ставио у цеп, чиме је извршио радњу противправног присвајања имовине послодавца Тужилац је знао и морао знати да стављањем бургије у цеп у тренутку када напушта просторије туженог присваја противправно имовину послодавца која му не припада. Таквим понашањем запосленог, и по оцени Врховног суда, образован је отказни разлог прописан чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Супротно наводима ревизије, правноснажна осуђујућа пресуда не представља законски услов који образује отказни разлог непоштовање радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. Постојање правноснажне осуђујуће кривичне пресуде је услов који образује отказни разлог из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. За постојање отказног разлога из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, потребно да постоји радња запосленог која представља биће повреде радне обавезе, односно непоштовање радне дисциплине која је противправна, као и кривица запосленог, а што је случај у овој правној ствари.

Неосновано је позивање у ревизији да се у конкретном случају пре доношења оспореног решења били испуњени услови за изрицање мере привременог удаљења тужиоца са рада. Изрицање мере привременог удаљења са рада запосленог у смислу члана 165., 167 и 169 Закона о раду је дискреционо право, а не обавеза послодавца, па законитост отказа уговора о раду није условљена преходним изрицањем ове мере од стране послодавца.

Тужиоцу је као запосленом стављено на терет извршење више повреда радне дисциплине, па је и по оцени Врховног суда, за законитост решења довољно да се утврди да је запослени извршио једну од повреда које су му стављене на терет.

Имајући у виду наведено, као и да је поступак отказа уговора о раду тужиоцу, који је претходио доношењу оспореног решења, а чији је саставни део доношење упозорења да су се стекли услови за отказ уговора о раду од 16.10.19. године спроведен је у складу са чланом 180. Закона о раду, тужиоцу је законито престао радни однос, па нису испуњени услови из члана 191. став 1. Закона о раду за враћање тужиоца на рад, као ни за накнаду штете на име изгубљене зараде и уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање за период у коме тужилац није радио.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**